

Moja sonáta

Rozprší sa. Cez veľké drevené okno mojej izby s predstieraným záujmom pozorujem, ako sa na dedinskej ulici jeden po druhom objavujú pršiplášte a dáždnyky. Ich pestré farby nápadne kontrastujú s pochmúrnou oblohou nad nimi. Bum, bum. Dažďové kvapky dopadajú v pravidelných intervaloch na parapetnú dosku. Tichý zvuk dažďa preruší hlasné buchnutie vchodovými dvermi. Strhnem sa. Zase odišla. Bez rozlúčky. Na chvíľu mi zvlhnú oči, no ohromnou silou vôle potlačím nutkanie plakať. Obujem si papuče a zídem dolu schodmi.

Hala je tmavá a prázdna. Z vešiakov na mňa sklesnuto hľadia bundy a kabáty. Smutnú atmosféru dotvára sivé nebo za oblokom. V kuchyni si uvarím zelený čaj a ohrejem zvyšok obeda, no až keď začnem jesť si uvedomím, že vôbec nie som hladná. Tanier s nedojedenou večerou nechám položený na stole a poberiem sa do obývačky. Otvorím mahagónové dvere a s úžasom zastanem. Túto izbu vidím každý deň a každý deň mi pri pohľade na majestátny kryštálový luster visiaci zo stropu, mäkké zamatové kreslá a barokové obrazy v nádherných zlatých rámoch naskakujú zimomriavky na celom tele. Vyzujem sa a s bosými nohami vkĺznem do do vlákien huňatého bieleho koberca. Zrejme je z ľadového medveďa. Chudák medveď.

Poobzerám sa po miestnosti a pohľad mi padne na čierne pianíno v rohu miestnosti. Všimla som si ho už dávnejšie, no nikdy som nemala chuť ani odvahu, aby som na ňom niečo zahrála. Pomaly k nemu podídem. Otvorím veko a prstami jemne prejdem po klávesoch. Na pianíne ležia noty. Piano Sonate No. 15 K. 545 1st mov. od Mozarta. Sadnem si na stoličku a pozriem na papier. Skladba je pomerne dlhá, ale nevyzerá byť náročná. Nájdem dvojčiarkované cé a v predpísanom tempe allegro - rýchlo začnem hrať. Nikdy som sa nepovažovala za brilantnú klaviristku, pri hre na klavír som sa však nikdy nenudila. „Skús sa trochu uvoľniť,“ vravievala učiteľka, lebo som vždy hrala trochu strnulo. Započúvam sa do sonáty. Jej veselá melódia nepasuje k mojej otrasnej nálade, ale páči sa mi. Teda, sonáta.

V duchu sa vrátim k časom, keď som ešte chodila do hudobnej školy. Teória mi išla oveľa lepšie než prax. Hranie mi prinášalo potešenie len vtedy, keď som nemala poslucháčov. Na koncertoch, či súťažiach som si nikdy nevedela hudbu užívať. Nevadilo mi to. Vtedy som bola šťastná, nech koncert dopadol akokoľvek. Mala som rodinu a priateľov. Potom otec zomrel a akási neviditeľná ruka urobila za naším dovtedajším životom neprekonateľnú čiaru. Matka predala byt a odsťahovali sme sa na dedinu, do obrovského domu po starých rodičoch. Myslela si, že pokojné vidiecke prostredie nám pomôže zabudnúť na tú tragédiu. Mýlila sa. Nepomohlo. Ani mne, ani jej.

Po líci mi steká slza, ale rezké tóny sonáty mi nedovolia rozplakať sa. Čím mi je viac do plaču, tým je radostnejšia. Nakoniec to vzdám. Takto sa to ďalej nedá! Utriem si do rukáva slzy aj sople (so zlozvykmi sa nedá nič robiť) a sústredím sa na sonátu. Keď dohrám, mám pocit, akoby som sa vznášala. Za oknom sa objaví dúha. Moja sonáta. Usmejem sa. Po prvýkrát od otcovej smrti som naozaj šťastná.

Hana Klejová VIII.A

